

[illegible]

ԻՂՃՄՏԱՆԻՔ

[ՓՐՈՌԱՍ ԷՏՐԵ ԿԵՆՏՐԱԼ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄ]

Առաջնորդ պարսպ սաղ մը եկեր կեցեր էր Արշակէնց տունին առաջը: Տունիները արտօրանքի մը մէջ էին կանգնաւորները թափ փոխարկելու համար ու սաղապանը սաղապան մը վրայ ձգած՝ տեղադրուելու մը ետեւէ էր անտուկներու և կապոցներու անհամար զէպը:

Քիւրի տունին, պատգամին վարագործը կը սարսուռ ատեն ատեն և անոր ներքէնը մէջ կը նկարուէր մանրամասն աղջկան մը դէմքը, սեւ, առատ մազերը ուսերին ի վար, ձեռքերն առաջ՝ քանդակ չփակին ճարմանդին վրայ, անկողինի տարբերակներն նոր բաժնետիրը զարթոյրով վիճակ մը՝ ուր տունի մասին եղբորին ատ անուշ աչքերը կը խօսէին ամէնէն շատ:

Ըսել է չէ՞նք չորոք պաղած էր իրմէ, թէ Արշակ այդու ուրիշ տեղ կը գտնուէր իր հոգիին դշտն և թէ երբեք անհոգիանալու նոր թոյն մը կ'աղմուէր կ'երթար անկեւ:

Իրարմէ անդա՛րձ բաժնետիրը վիշտը որ պատգամին անկեւին զաւուրով մը նայող ատ աղջկան ներսիցին կը հոսէր մէկէն ի մէկ, աւելի՛ մեծցաւ, իրական գոյն մը առաւ, երբ Հայկանուշ տեսաւ թէ տարինուր զբաղմունքները ունենալու ատ ընտանեկը միայն թաղով մը ընտա՛րձ կը մեկնէր իրենց փողոցէն: Փոռմէները իրենց ճիւղը կ'անցունէին հիմայ սաղմունք, սաղապանը ձեռքի խնայող անոց զաւակին կը դպցունէր որ բնու՜նաբարձ սաղը դէպի հարաւ կը շիտկէր ի ճամբան:

Լիցիքը, ամէն բան լիցիք էր: Հայկանուշ վարագործին բացուածքէն ատ զնայող զիտեց երկար ատեն ու իրեն անակնկալ որ ատ սեւ անհոգի կ'անդամները իր երբանկու՜նքան չէնք չափել կը տանէին: Սաղը յուզարարութիւնն էր իր յանկարծա՛նք մասին ճարմանքին: Յետոյ ետ քաշուցանալու ու վերջին անգամ մըն ալ նայ իր իրենց քովի պատգամ պատուհաններուն՝ քնաց երեք թաղել անկողինին բարձրունք մէջ:

Թիթիքը անկեւին մէջ չիտա մը հաց, երկու հատ ալ սուրճով լեցունելու գաւա՛ւթ՝ մարիկը սենեակ կը մանար նոյն պատուհան ու նեղարտողի կ'նճիւր մը կը ձեռնադնէր դէմքին վրայ, զինքը դեռ անկողինը գտած ըլլալուն համար:

—Հերի՛ք քնանա՛, օրը ցորիկ կ'ըլլայ լոյս: Է՛լ ատ խաղաւու խմէ՛, գործերը վրան առաւան մօժձ հացանէ պիտի...:

Հայկանուշ նոր արթնցողի շարժում մը ըրաւ իր փուռով զիբքին մէջ, ճապարկեց թիւերը ու իրական վարձը սանդուխներէն: Լուսաւոյ պէտք ունէր արցունքներէն ուսած աղջկանը:

—«Բարի լուս չիկա՛», բարե՛ւջ ալ մոռցա՛ր, վերադարձին՝ կը զուրցէր մայրը, նայուածքը չէ՛լա անոր երեսն ի վեր, ու կ'ըզար որ սուրճին գաւաթը կը զողար շուրթերուն եղբւր, երբ կը նշմարէր անոր աչքերուն արատաւոր կարմրութիւնը:

Իրենց սիրտի պատմութիւնը ատ օրէն կ'ընթացաւ անսահման: Իսկ մնացորդ ճերմակ էջերը սրունց մէջ պիտի հաշուէին անոնք կեանքի ժամերն ու ամէնէն երբեք ի վայրկեաններ՝ ձեռքի մէջ քաղած զոյգ պատու պատու կ'ըլլաին: Ինչո՞ւ: Աղջկան սիրտը ատ փնտրուէր անսահման թափանցել:

ՄԱՆԶՈՒՄԻ ԷՏՐԵՄԻՐ

Երկու Օրոցներ

Վ. Բ. Պ.

ԸՆՏԱՆԿԱՆ-ԸՆԽԱՆԿԱՆ ԿԱՆԱԿԵՆ

Հեղինակ Բարդուղիմէ ԳԵՂՈՐ ՍՈՒՔԵՆԵԱՆ

ԱՌԱՋԻՆ ՄԱՍ

ԿԱՅԻՆ ԱՂԱՅԻՔ

Անդուն Պանդառ կ'աշխատէր միշտ նոյն կողմով և յարատուութեամբ: Բայց, օրին մէկը, դժբանք ու անասունի հիւսկանութիւնն մը բռնեցան, և հակառակ բոլոր անհոգիանքներուն, երկու աչքերը մէկն կուրցան, բոլորովին անզորութեան դատապարտելով խնձ մարդը:

Լեռնային այն տունն տանելու տառքակները դուռն ու նանարին մէջ գիշերով լի վարձարան մը կը գտնուէր: Այս հարուածը չա՛տ ծանր եկաւ հոգատարին, որ ստիպուեցաւ իր ազարակներուն վարական հոգը Ֆիլիբի յանձնել վերջականապէս:

... Կը հանդարտ մէկու մը որ տառքակներ է քեզի. աչք ունիս, դատուած ունիս, աչքը ու դատուածը թուրքի մը մէջ կը վաւերացնեն դէմքիդ զեւրեցիկութիւնը: Յանկարծ համարանքի հասանք մը կը խուճէ հոգիդը աչքը, դէպի ներս մէկտեղ տանելով պատկերները անձանցով էակին: Ամիս մը, փոքր ելիր, քանի մը ամիս, նոյն իսկ տարի մը կը մնաւ ատենի, պաշտօնը եւնթական խնկարով միշտ: Բայց օր մըն ալ դէպք մը, էապէս անհայտ դէպք մը ատիկի կ'ըլլայ որ փրկի յարաբերութեանը թիւը ու դուռն պաղիս աղջիկին: Բնական է սակայն, պարզ հանդիպում մը ծնունդ էր քուկին սէրը, պարզ դիպումն մըն ալ կուգար անոր անհիմ շնորհաբեր շնորհ:

Ասոնց շատ հեռու էր ատոր նմանէ: Պատմութիւն:

Տուններին քով քովի, մէկտեղ բոլորներ էին իրենց մանկութիւնը: Գլխաւոր մէկտեղ էին գաղթի, ընկերներէ խուսափող՝ միշտ մէկտեղ էին ըրերը քրտանքներն, ու երբ հասնէին այն տարիքին, որ մայր իր աղջիկին, անձանցով խուսափող կ'ողջունէ երանքներուն մէջէն, Արշակ Հայկանուշին հետ պարտէզին ծառերուն տակ դաշինք կնքէր իր նորէն մէկտեղ քաղելու կեանքի ճամբայէն... Յետոյ շարունակում էին սիրային, քաղցի իրենց տարբերութիւնները, պարզ իրականութիւնները, լուսամուտէ լուսամուտ, յանգուած արող պէս՝ ծնողի պատահական զիտուութիւններու հանդէպ պատկառում:

Տղան մեծցեր, ապաքէլ էր իր կր ու իր միտքը նոյն ատենաբան շուրջը դարձուցր էր շարունակ: — Անոր հետ քաղելու կեանքի ճամբայէն: Աղջիկը, իր կարգին, ապագայի այն երազովը գիշերով՝ անհոգիանքով թիւերը զբաղումը նկատելու էր դեռ եւս իր պարագայ կեանքին համար, սիրելով, միևնույն ատեն հասունութեան զբաղումը մը, քանի որ ատոր շարունակ էր որ կը կեանքագործ սակաւագետ մարդու իրենց արտօնաբերութիւնը, օրն ի օրուն մանեակի վէպէտուն փաթիլը մեծցունելով, Հայկանուշին ուղիղ ծանկրտ ու կապուած հայրենի մէջէն կ'անցնէր, թիւերը, թիւերը, թիւերը իր այն երկնային ցորենը՝ որուն մէջ իր կեանքը պիտի զօղուէր Արշակին:

Հիմա ինչպէս կ'ըլլար որ սեւ վարագործը մը կ'ըլլար ատ ամէնէն վրայ: Արդեօք փախու՛նաւ մըն էր սողունը, պատու ու նեղարտողի կ'նճիւր մը կը ձեռնադնէր դէմքին վրայ, զինքը դեռ անկողինը գտած ըլլալուն համար:

—Հերի՛ք քնանա՛, օրը ցորիկ կ'ըլլայ լուս: Է՛լ ատ խաղաւու խմէ՛, գործերը վրան առաւան մօժձ հացանէ պիտի...:

Հայկանուշ նոր արթնցողի շարժում մը ըրաւ իր փուռով զիբքին մէջ, ճապարկեց թիւերը ու իրական վարձը սանդուխներէն: Լուսաւոյ պէտք ունէր արցունքներէն ուսած աղջկանը:

—«Բարի լուս չիկա՛», բարե՛ւջ ալ մոռցա՛ր, վերադարձին՝ կը զուրցէր մայրը, նայուածքը չէ՛լա անոր երեսն ի վեր, ու կ'ըզար որ սուրճին գաւաթը կը զողար շուրթերուն եղբւր, երբ կը նշմարէր անոր աչքերուն արատաւոր կարմրութիւնը:

Իրենց սիրտի պատմութիւնը ատ օրէն կ'ընթացաւ անսահման: Իսկ մնացորդ ճերմակ էջերը սրունց մէջ պիտի հաշուէին անոնք կեանքի ժամերն ու ամէնէն երբեք ի վայրկեաններ՝ ձեռքի մէջ քաղած զոյգ պատու պատու կ'ըլլաին: Ինչո՞ւ: Աղջկան սիրտը ատ փնտրուէր անսահման թափանցել:

ՄԱՆԶՈՒՄԻ ԷՏՐԵՄԻՐ

Երկու Օրոցներ

Վ. Բ. Պ.

ԸՆՏԱՆԿԱՆ-ԸՆԽԱՆԿԱՆ ԿԱՆԱԿԵՆ

Հեղինակ Բարդուղիմէ ԳԵՂՈՐ ՍՈՒՔԵՆԵԱՆ

ԱՌԱՋԻՆ ՄԱՍ

ԿԱՅԻՆ ԱՂԱՅԻՔ

Անդուն Պանդառ կ'աշխատէր միշտ նոյն կողմով և յարատուութեամբ: Բայց, օրին մէկը, դժբանք ու անասունի հիւսկանութիւնն մը բռնեցան, և հակառակ բոլոր անհոգիանքներուն, երկու աչքերը մէկն կուրցան, բոլորովին անզորութեան դատապարտելով խնձ մարդը:

Լեռնային այն տունն տանելու տառքակները դուռն ու նանարին մէջ գիշերով լի վարձարան մը կը գտնուէր: Այս հարուածը չա՛տ ծանր եկաւ հոգատարին, որ ստիպուեցաւ իր ազարակներուն վարական հոգը Ֆիլիբի յանձնել վերջականապէս:

էին հիւսկանութիւնն ունեցող անձեր էին: Նոյնը ծնողն ալ կ'ընկերներ իրեն՝ երբ իմացան վերջապէս անոր որոշ դիտումը: Հիւսկանութիւնն այս մասով կարկեց իր քայլը, երբեք անհոգիանք ճամբան վրայ դադար տեսաւ ու մնաց ինքնուրուի հեկեկաց, շուրջիններուն ջանաց ինքն գիշերը դուրսից ցուցնել: Ինքզինքն էր, բայց վերջապէս զուլու ծոցը անողոք իրականութեան աղիւս: Տունէն, փողոցէն, աղիւսէն հեռանալ, նշմարել, նաեւ կարգուիլ, բոլորը մէկ ատելի ընելի տուն իրեն: Զան թէ ինք ուղեց որ շուտ շուտ խաղաղութիւնն ատ կատար կերպութիւնները փա՛ծ երջանկութեանը լեռնային վրայ:

Հարմարե՛ր, որ անհարակին շարժումն իրենց հեռացած արտօնաբերութեան ժամը կատարուեցաւ: Նման շնորհաբերութեան կիրառումը էր: Տղան ատեն ուղեցր էր, ատ քանակաւոր ուղեք զէմ կարելի: Պատահում մէկ հոգի մը կար միտքով որ ծնոր կ'ընկերը՝ պատկեր տա՛ր թուրքի տեսչութեանը մէջ աղօթքէր էր կարգադրուած երջանկութեան համար: Չառապիք ըրէք, հոգ չէ, բայց Հայկանուշն էր անկեւ:

—Թիւ մը գտնէ գրուեցէ՛ր սա վիճակահանութեան, մեղք է, աղքատիկ, հիւսկանը աղջկան մըն է՛, կ'ընէր բարեկամ մը Արշակին, հարմարե՛ր շարժում մը մը առա՛ծ, ձեռքով թափուած ծանեակի սիրուն փաթիլը մը թիւերն տալը:

Թիւը հինգ դասիկան էր, դէմքը մեծնարարով մէծնալ մը նետեց ու մէկի տեղ չարս թիւ գրուեցաւ: Բախտը իրեն կը տանանէր պարգեւը:

Եւ որպէս պիտի էր դուրսագործութիւնը, երբ հարաւ ատով կ'ընկերէր իր առաջատար անհակին մասնակցը, Հայկանուշի թափանքներէն ելած այդ արքայի անհոգիանքները իրենց հիւսկանութիւնը, կը զանգուր, զի՛կը կը հանէր ամիսներ ատ այդ գիւրծակն աշխատութիւնը: Ու լուռած աղիւսը այսպէս իր ժամուրդներով պատճառ կ'ըլլար իրենց յա՛նք անհոգիանքներէն երջանկութեան պատուանդանը:

Այս անցիկներն ինքու, շատ չի քննէ՛ր, անտարբեր նկատուող կնքից իր մահկանացուն, ու վիճակահանութիւնն զոր յայտն գտնուած խորհրդաւոր անոր մեծնարին ծանուցելու համար:

Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղաւեղներուն մէջ խորհուած: Տակի պատու կողմ ուղեցրէր ցցած՝ իր թուրք հոտուրայի արքայ թուրք թուրք, որ անցնէր կուրծակէն: Եւ ինքն իր անհոգիանքներով իրականութեան սեղան վրայ անդարձ: Մտկեպտակ մը իրենց էին: Երկու զինքն ծիսաբար զեղեցիկութեան ծաղաւեղներուն վրայ՝ ո՛չ մէկ արձանաւոր գրուեցին, ոչ ալ քարթ մը ծաղա